

Divadelní Kojedčák

aneb Vašeho Kojedčáka jsem taky neviděl a věřím,
že ho máte

03/16

pátek

ročník 7

...čemu budete věřit zítra?

11.00 / Blud v Tyátru Bludov - AMANT

15.00 / K.V.A.S. Karviná - DRCLA LOKTEM VO KREDENC

20.00 / Divadlo Haná Vyškov - SLUHA DVOU PÁNŮ

PŘEDPOVĚĚ POČASÍ NA 3. DEN

Jak bude zítra: Už od brzkého rána povanou z kanceláře stréca Milana větry střední intenzity doprovázené hustou mlhou. Ranní představení si odbydou známí hrdinové Dlouhý, Široký a Bystrozraký, kteří se naštěstí v žádné mlze jen tak neztratí, takže se nemusíme bát o rušení pátečního kulturního programu. Kolem poledne se na chvíli rozjasní, abychom trefili na oběd.

V průběhu odpoledního představení Vražda sexem vystoupá bio zátěž opět až na kritický třetí stupeň. Rizikové skupiny obyvatel by se měly vyvarovat zvýšené fyzické a především psychické zátěže a nevěnovat se blbostem. Ani večer při představení Strašidlo Canterwillské se neoteplí a bio zátěž neklesne ani o píď níž. Severní vítr se uklidní až po 22. hodině v doprovodu akustické kytary Janka Tabary.

CITÁT DNE

*“To sedlo jak prdel
na Divadelní Koječák”*

*F. Peroutka
Přítomnost, roč. 1939*

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

druhý den na Sokolovně byl opravdu poetický. Úctyhodné bylo, že Klára napsala hned několik skutečně velmi kvalitních článků, které chrlila skoro jako Svačina ruská továrna na prozápadní kulturní akce. Články vycházely vesměs z harmonické atmosféry zákulisí přehlídky; mezi nimi se k večeru objevil například článek s názvem Deprese Divadelního Kojedčáka, který jsme nakonec na valné hromadě se Šírou demokratickým hlasováním 2:0 odsouhlasili, že nezveřejníme. Klára o tom ještě neví, ale myslíme si, že by si toho při listování třetím číslem vůbec nemusela všimnout, jelikož těch článků napsala opravdu hodně. Aby snad nevznikly nějaké pomluvy o tom, že Klára blbě píše (chraň nás Pánbůh, kdo by do toho Kojedčáka potom psal), tak v případě tohoto článku nešlo vůbec o kvalitu (o čemž se v případě Divadelního Kojedčáka nedá ani hovořit), ani nešlo o to, že by ten článek nebyl dost pozitivní nebo že by svou úrovní nějak degradoval hodnotu a prestiž Divadelního Kojedčáka, ale prostě si s Šírou myslíme, že třeba Ferdinand Peroutka by taky určitě neschválil, aby se v revue Přítomnost psalo, že redakce je totálně vyhořelá, že má depresi z práce, do které chodí a že už nemá, co do té Přítomnosti psát, a že se s tou redakcí nechce už nikdo kamarádit.

Dále Svača přišla na to, že jsme včera zapoměli oslavit Den svatého Patrika (to je, jak tam lítají ti zelení fauni a víly se čtyřlístkama v Irsku), a že bychom se Patrikovi měli v dalším čísle omluvit. Tak jsme začali připravovat omluvu do dalšího čísla, přičemž jsme po půlnoci zjistili, že Den svatého Patrika byl ten den, kdy si na to Svača vzpomněla. Jenže to už bylo po půlnoci, takže jsme to skutečně nestihli oslavit. Ale potom jsme tu omluvu do dalšího čísla už nedali, jelikož jsme z toho dostali trochu depresi.

Dále se řešil zmatený Travolta, což je takový ten gif, ve kterém John Travolta s kabátem v ruce vždycky někam přijde a pak se hrozně diví, kde je. Každý v redakci zasvěceně tvrdil, že to důvěrně zná a Klára dokonce důležitě prohlašovala, že s ním má i počítačovou hru, kde tomu Travoltovi v bytě kradе věci, když se otočí, a proto on se pak tak strašně diví, a že je ta hra fakt super. Jinak ale naprosto nikdo nedokázal vysvětlit, odkud se ten zmatený Travolta vzal a jaký má vlastně význam pro svět.

Později odpoledne nás do redakce přišel pozdravit Svačin Laďa. V reakci na naše nadšené vítání nás suše pozdravil, zeptal se, co tady děláme, sám si odpověděl, že hovno, a zase odjel. Když jsme si na to pak stěžovali, tak se navíc ještě vrátil a vynadal nám, že to slyšel.

Příjemného se ještě stalo to, že když jsme pilně pracovali u sebe ve Svačině kanceláři, tak se někde za zdí ozvala hrozná rána, jako by někdo najel do Sokolovny kamiónem plným kulis z Národního. Klára nás ovšem uklidnila, že asi spadl internet.

Tak a to byl celý příjemný a pozitivní druhý den přehlídky.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Divadelní cestopis aneb Evropou od renesance po realismus Divadélko pro školy Hradec Králové

Scénář: Michal Moravec, Vít Troníček

Režie: Karel Morávek j.h.

To už to tak prostě je, že přijedou ti dva sympatičtí páni z Hradce Králové s nějakým novým, staronovým či úplně starým představením pro ty naše kojetínské drobečky. Letošek samozřejmě nebyl výjimkou a tak tu máme Divadelní Cestopis pro základní a střední školy. Toto milé představení jsme měli možnost vidět v budově naší Sokolovny již několikrát. Legendární je pak scéna, kdy doktor operuje pacienta v bdělém stavu a při té příležitosti mu vytáhne střevo. Posléze se jej zeptá, jestlipak vidí na svém střevě nějaké očko. Vyděšený rozřezanec zděšeně vyloudí hlasitě ne, načež si mumlající doktor zaujatě poznamená do karty: „Ahá, to máme slepé střevo.“

Hra měla za úkol seznámit dětičky s významnými literáty lidských dějin, kupříkladu Williama Shakespeara apod., což v důsledku splnila do posledního puntíku.

Jednoduše letem světem od renesance přes národní obrození a k Maryši bratří Mrštíků, která nakonec sklidila největší úspěch. Jako vždy bylo toto představení spíše pro mladší ročníky, nicméně my z redakce jsme se zabavili stejně dobře. Už i minulý rok jsme měli před tímto vystoupením velmi těžké ráno, avšak nakonec vše dobře dopadlo a my jsme zavzpomínali na svá dětská léta, která trvají dodnes.

Janek Tabara

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Vít Troníček a Michal Moravec

Jak se vám líbila zdejší atmosféra?

My jsme tady snad už po páté a to publikum tady není úplně jednoduché. Za těch našich 800 repríz to můžeme porovnávat. Tady si ti žáci nenechají nic líbit a na druhou stranu mi si taky nenecháme nic líbit, takže je to tak trochu souboj na férovku. Někdy hrajem na vážno a někdy, když se zapojují, tak je to sranda.

My máme takovou anketu, že se lidí ptáme, jestli by raději hráli ve filmu, nebo v divadle. Co vy na to jako herci?

No takhle. Popravdě, my už ani v jednom. Vzhledem k tomu, že máme tři představení denně, tak je to vyčerpávající. Máme svůj divadelní režim a jsme velmi časově vytížení. A i přes to si užíváme, že nejsme až tak známí, takže asi bych nic neměnil, ale je to náročné.

Máte jako herci nějaké divné zvyky?

To bych raději mimo záznam. (smích) Ale ne, nemáme na to hlavně čas, jak už jsem se zmínil. Jen pár divných věcí by tu bylo. Protože jezdíme po celé republice, tak vstaváme ve čtyři ráno, aby se všechno stihlo nachystat, dopravit, připravit na představení, zahrát a kolikrát si nestihneme dojít ani na záchod. No a pak máme odpoledne volno a za volantem domů spíme.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Martin Flora

Co se ti líbilo na představení nejvíce?

Bylo to vtipné. (vyčerpávající odpověď)

Která scénka se ti líbila nejvíce?

Asi to s tím doktorem, jak pitval toho člověka a ukazoval slepý střevo.

Chtěl bys raději hrát v divadle, nebo ve filmu?

Proč?

Asi ve filmu. Tam máš ty krátké dialogy, u kterých se

nesekeš, ale v divadle jsou dlouhé dialogy naostro, takže tak.

Máš v plánu navštívit nějaká další představení?

Určitě se přijdu podívat, ale zatím nevím na které.

Který z herců se ti nejvíce líbil?

Uhm, s tou patkou, jak hrál tu holku.

Adam Toráč

Co říkáš na představení?

Že byli strašně vtipný.

Který z herců tě nejvíce zaujal?

Ten kuchař (myslí řezníka/doktora, ale byl určitě tak unešen z vystoupení, že si to spletl, pozn. red.), co pak hrál tu ženskou, se mi líbil nejvíc.

Chtěl bys raději hrát v divadle, nebo ve filmu?

Asi ve filmu, protože v divadle se všechno může pokazit. A nesestříhavá se to.

Kolik si myslíš, že si herci vydělávají?

Tak tisícovku.

Myslíš, že mají herci nějaký zvyk, třeba i trapný, který dělají po představení?

(velmi dlouhá pauza) Ne.

Stanislav Pátík

(Ani jsme se nezeptali a klučina začal)

Ahoj, jmenuji se Stanislav Pátík a nejvíc se mi líbila (pauza na nádech) ta první část, ten doktor, jak ho řezal a takovýchle věci. Prostě vtipný. Úžasný.

Který z herců se ti nejvíce líbil?

Takovej ten divnej... taková ta čiča. Jak hrál holku.

Mám tu otázku, kde bys hrál raději? Ve filmu, nebo v divadle? A proč?

V divadle. Já nevím, jak bych to vysvětlil, ale přijde mi to takový lepší v divadle prostě. Je to dobrej pocit, ta atmosféra a tohle.

Plánuješ ještě přijít na nějaké představení?

Se školou určitě, ale s rodiči moc do divadla nechodíme, takže s nimi ne. Sem tam zajdeme na nějaký film, ale to je všechno.

Myslíš, že herci mají nějaký divný zvyk, který dělají po představení?

Tak určitě uklízí a jdou na pivo do hospody.

DIVADELNÍ RECEPTY KOJEČÁKA HRUŠKY

Pizza pro divadelní hasiče

Gastronomie na Sokolce je tuze sofistikovaná věc a místní delikatesy nejsou jen tak pro někoho. Dokonce by se dalo říct, že jsou jen pro silné žaludky.

Rozhodli jsme se s vámi podělit o vybrané recepty z divadelní pudy, které rozhodně stojí za to vyzkoušet. Jelikož pátek je svátek, uvaříme si dnes tradiční českou a všemi Čechy oblíbenou pizzu Hawai.

Pozn.: Pokud čtete Koječáka na Moravě, jste hospodyňka hodná Divadelního Kojetína a dokážete si vytvořit těsto domácí. Pokud čtete Koječáka v Čechách, těsto si kupte.

Ingredience:

- Těsto: 1 mouka (ideálně značky Mlýn Kojetín, ať jsme pěkně bio a eko a navíc lokální), 1 litr vody (teče z kohoutku), trochu soli, 3 vejčeka.

- Navrch: rajské protlak, kečup, ananas z plechovky, bazalka, sýr ejdam, česnek, chilli.

Postup:

Smícháme ingredience na těsto tak, že nasypeme mouku do vody. Do vzniklé hmoty přidáme dvě vejčeka, která napřed umyjeme od kuřinců. Kdyby se vám zdálo, že je těsto moc řídké, přidejte mouku. Kdyby se vám zdálo, že je těsto moc husté, přidejte vodu. Až se nám bude těsto zdát tak akorát, napatláme ho na plech a strčíme do trouby. Teplotu zvolíme tak nějak od oka.

Jakmile bude těsto vypadat, že je hotové, tak je hotové. Vyndáme hotový základ na pizzu z trouby. Půl napůl smícháme kečup s protlakem. Dochutíme podle chuti. Vzniklou majdu natřeme na těsto. Popereme se s otvírákem na plechovku, pokusíme se otevřít ananas, zalepíme si vzniklá zranění flastrem, utřeme krev z kuchyňské linky, abychom si ji nespletli s kečupem, a nasypeme ananas na pizzu. Dále natrháme bazalku, pokud nemáme bazalku, použijeme petržel. Utřeme 8 stroužků česneku, smícháme s chilli a vzniklou hmotu spolu s nasekanou bazalkou nebo petrželí nasypeme na pizzu, ať to má říz.

Nakonec zjistíme, že jsme do těsta zapomněli dát jedno vejčeko, takže ho usmažíme na rozpáleném divadelním reflektoru, pláceme doprostřed pizzy a máme – hotovo! Dobrou chuť.

DOKTOROVA BUCHTA

Pravidelní návštěvníci všech představení, pan a paní Řezáčovi, poctili redakci jako každý rok malou pozorností. Teda spíš velkou! Celá krásná bábovka doma s láskou napečená. Jsme dojatí a děkujeme! Zároveň jako zástupce Klubu seniorů pan Řezáč vyřídil dojmy z představení Veroničin pokoj. Bylo prý vynikající, plné dramatu, která šla až do morku kosti a všechno to uchvátilo. Jak to máte vy?

KOMIKS

REFLEKTOR aneb Včera jsme viděli

Veroničin pokoj

Divadelní spolek Kroměříž

Autor: Ira Levin

Režie: Ladislav „Láry“ Kolář

DS Kroměříž je každoročním účastníkem Divadelního Kojetína a málokdy přiveze inscenaci, která by nebyla tím či oním způsobem zajímavá. Tentokrát pozval diváky do Veroničina pokoje – tedy do prostoru za oponou, kde v prostorovém řešení zvaném aréna (diváci sedí ze čtyř stran) otevřel příběh o hledání „nejskutečnější skutečnosti“, o Susan, jež má hrát Veroniku... nebo se jí stát a žít její život... nebo vzít na svá bedra trest za její vinu a zemřít... za zločin, který se stal v roce 1930... nebo

snad v roce 1973? Co se děje doopravdy, co je jen iluze, kdo je kdo, kdo hraje jakou roli, co je ještě normální a kdo je psychopat – to jsou otázky, které vzbuzuje psychothriller Iry Levina, velmi zručně napsaný a poskytující příležitost k podívání, jež udržuje diváka v nejistotě a napětí od začátku do konce. Kroměřížská inscenace nabízí tři vynikající (Jiří Kašík, Jana Štěpánová a Jan Raclavský) a jeden omračující herecký výkon (Jana Hostičková), drží atmosféru zejména díky propracované zvukové složce a hudbě (poklona patří Radku Štěpánovi), racionální

dávkováni nápověd pro diváka a přesná mizanscéna (velmi zjednodušeně řečeno, postupně odhalovat fakta a hrát je do čtyř stran je zhruba stejně těžké – poklona režisérovi Lárymu Kolářovi i účinkujícím). A tak porota pouze uvažovala o prostředcích, které by možná mohly pomoci ještě zvýšit působivost inscenace (od ztišení některých pasáží po přeorganizování způsobu sdělení některých informací) a zmiňovala rušivé detaily (zmínka o falešném kníru atd.). Viděli jsme zkrátka Divadlo. Divadlo s velkým D...
Petra Kohutová

KOLOKVIUM s tvůrci po představení

Jana Štěpánová

Jak jste si užila atmosféru dnešního představení?

Hrálo se mi perfektně, ale možná je to tím, že se mi tohle představení vždycky hraje dobře. Text je dobře zapamatovatelný, jde po logice, člověk nemusí dlouhosáhle přemýšlet, co má říct.

Jaké máte zkušenosti s divadlem? Živíte se jím?

Neživím se tím, amatérsky dělám divadlo už 25, možná 28 let, což je tedy moje jediná zkušenost.

Hrála byste radši ve filmu, nebo v divadle?

V divadle. Měla jsem tu možnost zahrát si ve filmu, ale pro mě je divadlo srdeční záležitost, protože tu roli si člověk musí nachystat od začátku do konce. Ve filmu se jede po klapkách, po jednotlivých scénách. A kolikrát člověk, který hraje jen v pár scénách neví, o čem celý film je, protože je to vytržené z kontextu. Kdežto když si člověk může tu roli na divadle nachystat, tak je to podle mě ta emoce, která divadelníky drží na prknech.

Máte zkušenosti s trémou?

Mám. 28 let. Tréma je pro člověka strašně důležitá. Nemyslím taková ta chronická, kdy člověk vyleze ze záchodu a celý se třese. Ale taková ta vnitřní motýlci v žaludku, kdy člověk má strach, aby tu scénu zvládl tak, jak má, a nezkažil to kolegům tím, že zapomene text nebo zapomene přijít, tak taková tréma je strašně důležitá. Podporuje soustředění a samotný divadelní projev. A takovou trému já mám celý život.

Mají divadelníci nějaké divné zvyky, za které by se měli stydět?

To záleží na tom kteří. My máme takový zvyk, že předtím než jdeme na scénu, uděláme si kolečko a vymyslíme na tu danou hru nějaké motto nebo slogan. Například pro pokoj Veroniky máme slogan „Nikdo neví, co tě čeká, hlavně divák ať se leká.“ (smích)

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Zuzana Kebzová

Jak jste si užila představení?

Mně se to moc líbilo. Letěla jsem rychle ze školy, takže jsem se nestihla moc připravit. Ale líbilo se mi, jak byly židle poskládané dokola, takže všichni diváci dobře viděli. To bylo hezky vymyšlené. A představení samo o sobě se mi moc líbilo.

Máte zkušenost s takovým typem divadel?

Znám to jen z Olomouce nebo z Prahy, z těch komorních divadel, ale tady jsem to zatím neviděla. Ale je pravda, že do Kojetína moc často nechodím, protože jsem neměla moc času.

Který z herců se vám nejvíce líbil?

Mně se nejvíce líbila určitě mladá Veronika Susan, ale stará Veronika byla taky úplně úžasná.

Máte nějakou oblíbenou herečku nebo herce?

Těžko říct, kdo je můj nejoblíbenější. Ráda chodím na divadelní představení, kde hraje Saša Rašilov. Mám ho radši v divadle. Třeba v Revizorovi byl úplně úžasný. V televizi ho mám taky ráda, ale dávám přednost spíš těm divadelním představením, protože mám pocit, že v divadle to musíte zahrát vždy jako poprvé. V tom filmu vám to vystříhnou, nazkoušíte to a tak.

Chtěla byste radši hrát ve filmu, nebo v divadle?

Kdybych měla volit jako herečka, tak si myslím, že největší meta je divadlo. Tam to nesmíte vzít zpátky a musíte předvést, co opravdu dokážete.

Máte zkušenosti s hraním?

Naštěstí ne, já jsem totiž velmi uzavřená, nejsem žádný herec. Ale na druhou stranu, když už studenti nutně potřebují a nikdo to nechce zahrát, tak to zkusím.

Petr Hradil

Máte s divadlem nějaké větší zkušenosti?

Ne, málo chodím do divadla a moc mě nebaví, ale tohle jsem si vážně užil.

Našel jste mezi herci někoho, kdo se vám hodně líbil?

Pro mě to bylo tak, že všichni udělali maximum a odehráli výborné představení.

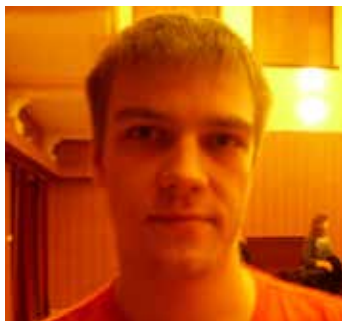
Jaký typ divadel nebo filmů máte rád?

Mám rád spíše horory, takže tento typ divadla mi sedl.

„Bylo to super!“ (ozval se Kuba z redakce).

Pokud bych vám dal možnost hrát ve filmu nebo v divadle, co zvolíte raději?

Já sleduju hodně filmy, takže asi ve filmu.

PUTOVÁNÍ KOJETÍNSKOU SOKOLOVNOU PO STOPÁCH MRAŽENÝCH KUŘAT

SOUTĚŽ O DIVÁCKOU CENU DK

Divadelní spolek Kroměříž

1. líbilo = 91

$91 \times 1 = 91$

2. méně líbilo = 0

$0 \times 2 = 0$

$91:91 = 1,0000$

3. nelíbilo = 0

$0 \times 3 = 0$

91

91

Divadelní soubor ASpol Brno

1. líbilo =	37	$37 \times 1 = 37$
2. méně líbilo =	11	$11 \times 2 = 22$
3. nelíbilo =	7	$7 \times 3 = 21$
	55	80

80:55 = 1,4545

POSTŘEHY Z BRNA V PRAZE

proč chce každý Pražák na kulturu v Kojetíně

1. Tak za prvé – vyléčí si tady svoji disociativní poruchu. V Kojetíně je jen jedna možnost výběru – Peklo. Dobře, v létě ještě Hody, ale to je zase zavřený Peklo. V Kojetíně Pražák nepropadá depresi, že se na té druhé akci objevil Vladimír 518 nebo Agáta Hanychová a on si s nima nepořídil selfičko. V Kojetíně je jistota, že nepotká nikoho. (A taky tu nikdo nemá ajfoun)

2. Když chce jít do Lesa nebo vidět vycpaný veverka, nemusí se táhnout až někam do Vršovic. Téměř 63 % domácností v Kojetíně vlastní zahrádku a dalších 27 % vlastní vycpané zvíře. Stačí se teda nasáčekovat k vybrané Koječače a má téměř 90 % šanci, že skončí na zahradě nebo se probudí s parohama nad hlavou.

3. Zásadní věc – dresscode. Stejnou šustákovku z letenskýho blešáku, na kterou si musí vydělávat pět hodin v hipster kavárně, vyhrabe ze skříně, kam ji maminka schovala, protože se přece ještě někdy bude hodit. No a ona se fakt hodí. (Rada z venkova: Vždycky poslouchejte maminku)

4. Transparentnost akce – název akce je česky, srozumitelně, dvěma, maximálně třemi slovy a popisuje jasně, co se tam bude dít – Divadelní Kojetín, Opičí guláš, Vodění medvěda, Pálení Moreny a tak.

5. Bezpečnost akce – místo konání se nenachází v budově, která se měla před šesti rokama bourat, ale díky blokadě sluníčkových aktivistů pořád stojí, takže tam

do drinku padají kusy omítky. Sokolka je stabilní, několika patrová budova se třemi bary a ubrusy na stolách. A když vyjde ven, tak si může zahrát aji tenis nebo volejbal.

6. Majitel podniku (rozuměj Svača) na něho nevrhá zavrženíhodné pohledu, pokud nemá dostatečně velké brýle nebo málo upnuté kalhoty. Hlavně že přijde, zaplatí a pije.

7. Diplomatico? Pyrat? El Dorado? Maracujová limča? Tady mají jen Božkov, čímž ušetří čas výběrem. Díky více času může více pít.

8. Uvolněnost akce – během koncertu

může zpívat nebo tančit kvapík. Protože na Sokolce hrají kapely, které zpívají a používají reálné a hmatatelné hudební nástroje jako je kytara, baskytara a bubny (občas cimbál nebo housle). (Vysvětlivka pro Kojetín: V Praze koncert znamená, že se postaví koloušek před Maca, pustí na Youtube záraz zvuk škrábání na železo a zvuk porouchaného rádia a další koloušci na něho skrz patky a bezdioptrické brýle pokyvují.)

9. Zhubne tady – absence nonstop hladových oken s kebabem brání pľnočným gastro jízdám. Musí počkat do pěti do rána, až otevře pekárna u nádraží. Tím pádem zároveň zase ušetří (Bystrý čtenář si jistě všiml, že tento důvod se prolíná všemi body).

10. Pro přivolání taxíka nepotřebuje appku, účet na Uberu ani zlatou kartu. Pan Baroš je vždy připraven bez zbytečného vyzvídání přepravit z trasy Křenovice-Kojetín v ceně jedné SMS jízdenky. (Poznámka na okraj: Viděl někdy někdo pana Baroše i mimo jeho auto?)

Sabina Couf

DÍVKA ČÍSLA 3

FRK STRÉCA MILÁNA aneb Jak sem choval koze

Už od mala sem měl rád kozy. Tož jednoho dňa sem si kópil na burze v Kojetině krásno bílo kozenku aji s obojkem. Sice byla trochu zdechlá a vypadala spíš jak chodící radiátor, než jak koza, ale to mně nevadilo, protože žrádla sem měl doma

dost. Když sem ju vedl slavnostně dědinó, tož sem potkal tetinu Kuzníkovó, a ta se mě ptala, kam si ju pré vedu. Tož jí říkám, že dom, a ona na to povídá: „Miláne, a co ten smrad?“ Tož jí říkám: „Nebojte se tetino, šak ona si za chvílu zvykne.“ Dovedl sem ju do připravenyho chlívku a hned jí narval sena pomáli až po strop. Když sem došel druhé deň byla nafóklá jak pátrací balón a mečela jak pravicové extrémista. Tož sem hned volal zkušenýmu kožařovi stréčkovi Gardavskymu z Kojetina, a ten mně poradil, že mám do ni nalít trochu slivovice, že je koza asi zdutá, a že tu slivovicu mám naředit.

Tož sem hned letěl do sklepa pro demizón trnkové a špekuloval sem, co je asi trocha slivovice. Tož sem to vzal podle sebe, pro mě je trocha půlitr a koza je dvakrát menší. Odlil sem z půlilitru polovicu a naředit sem to myslivcem, protože je bylinkové, a to nemože uškodit. Kozénku sem chytl a nalil jí to všecko do krčiska. Ze začátku trochu protestovala, ale pak se jí to nejak zalébiló a pila už aji sama jak kojeneček. Účinek se dostavil za chvílu, koza se sice motala jak špina v kyblu, ale za chvílu z ní vyšel pród luftu, že mě to zhodilo aji kšiltovku z hlavy. Dávky sena sem snížil na čtvrtinu, ale druhé deň furt mečela jak živá, tož to už sem radši zavolal veterinára. Ten ju odborně prohlídl a řekl, že se pré přčí, a že ju mám co nédřív zavist k capovi, ale že neví esi nemá cukrovku, protože z ní de cétit etanol. Po popisu moji léčby usódil, že to cukrovka néni. Tož sem ju naložil do mamininyho vypucovanyho auta a jeli zme k ženichovi do Kojetína. Cesta probíhala dobře akorát na kruháču sem to smékl do té zatáčky trošku prudčeš, a jak to cuklo, najedno byla koza na místě spolujezdca. Tož sem ju rychle připótal pásama a pokračoval sem dál. Eště že se to stalo, protože u solné fabrky stáli policajti a hned mě aj brali. Divili se, že vezu kozu v předku vozu, ale byla připótaná, tož sem žádný paragraf neporušil. Jenomže co čert nechtěl, dali mně déchnóť a v mojim dechu objevili jakósi tu promilu. Asi to bylo tym, že sem si dával ráno baňku na lepší trávení. Tož co včil? Najedno mě bliklo v gebeni a povídám tem policajtom: „Chlapi, asi to máte nejaky překalibrovany, protože já su totální absint, šak to zkuste vrazit temu nebohymu zvířeti do huby a uvidíte, že tu mašinu máte pokaženó. „Chvílu na sebe hleděli jak můj s mojó a nakonec ten aparát vzali a pichli kozénce do tlamy. Já sem ji podržel šňupák a koza déchala jak gdyby to mělo byt naposledy. Najedno měřič zapípal a policajti na to hleděli jak maloobchodník na registrační pokladňu. Koza totiž nadéchaló jedenapůl promile. Tož povídám: „Vidíte, chlapi, je to pokaženy, už ste negdy viděli ožraló kozu?“ Než se vzpamatovali, zamával sem jim a za chvílu sem byl aji s kozó u ženicha. Tam proběhlo všecko, jak mělo, koza byla povolná, protože měla eště nejako tu hladinku a dom zme jeli spokojeni oba dva. Jediné gdo nebyl spokojené, byla naša mama, protože jí auto smrdělo prkem eště tédeň.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Pěna dní

Divadelní soubor ASpol Brno

Scénář a režie: Petra Rychetská

ASpol Brno hrál na Divadelním Kojetíně několikrát; v posledních letech se tento soubor prezentoval ambiciózními projekty, např. Kabaretem Moskva (přepracování Bulgakovova románu Mistr a Markétka) nebo Pokrevními bratry (dramatizace Ambjornsenova románu o soužití dvou autistů). I tentokrát si brněnští divadelníci vybrali nelehkou látku – Vianůvsurrealistický román z roku 1947 Pěna dní. Porotu výsledný osmdesátiminutový tvar, stavěný z větší části kolektivní prací souboru, ponoukl k debatě vášnivě jako Chickova oddanost k Jean-Pol Partrovi – na veřejné debatě pak Vladimír Fekar vyzdvihl metodu práce, nazývanou odborně working progress, pro Láďu Vrchovského to byla především zpráva o stavu duší účinkujících, Petra K. vnímala intenzivně pospolitost brněnské partičky. Nebylo možné opominout, že vedle precizně vystavěných obrazů (Partrova přednáška, pracující kolem auta, zrození kovové růže...) a některých zajímavě pojatých vedlejších postav (Elis či doktor Mišmaš) trpí inscenace nevyrovnaností a nerozhodnutostí. Režisérka Petra Rychecká popsala, jakým způsobem ASpol pracuje; někteří účinkující se přidali reflexemi proběhnuvší práce či dovysvětlením některých situací ve hře. Z debaty vyplynulo, že je pro ně důležitá nejen fáze hledání materiálu nebo fáze od začátku zkoušení po premiéru – ale také hraní, po kterém se jim dostane zpětné vazby od diváků.

A o čem že to vlastně brněnští hráli? Vlastně nám to prozradila ještě před začátkem sympatická dvojice pouličních umělců, která se pravidelně vetře na jeviště před začátkem představení (a je, příznějme si to, vystoupení od vystoupení vtipnější a zábavnější): „Ten, kdo zná a někdy četl Pěnu dní, / ví, že je to příběh trochu absurdní, / o lásce i bólu, penězích a žalu, / né o pění výčepní. / Láska pravá je jen jedna na světě, / hlavně ať vám v těle leknín nekvete, / proto si jí važte, hýčkat se ji snažte, / když na srdce zaklepe. / Velká láska, ta se nikdy nevrací, / to víjů jak boháči, tak chudáci, / až hru uvidíte, tak se přesvědčíte, / že milovat se vyplácí.“

Petra Kohutová

KOLOKVIUM s tvůrci po představení

Petra Rychecká

Co říkáte na zdejší atmosféru?

Já už jsem to napsala i do kroniky. My jsme strašně vděční, že jsme sem mohli přijet. My jsme mysleli, že bude lepší odejít, ale nakonec se pár lidí sešlo a já jsem za to strašně ráda.

Jak byste ohodnotila vystoupení celkově?

My jsme v našem divadle zvyklí na malé jeviště, takže něco takového jako je tady, je pro nás veliký zážitek. Na velkém jevišti můžou nastat velké problémy, ale já myslím, že to zvládli dobře.

Kterého z herců byste dneska pochválila?

Nevím, jestli bych někoho zdůrazňovala, ale máme mezi sebou holku, která dnes měla premiéru, nejen v tomto představení, ale celkově v herectví, a byla to právě jediná přeživší hlavní postava.

Máte zkušenosti s trémou?

Ano, dnes jsem ji měla od čtyř a průběžně narůstala spolu s trémou herců.

s diváky po představení

Zuzka Krybusová

Můžeme se tě zeptat na pár otázek ohledně divadla? To není dobrý nápad.

Co se ti líbilo na představení?

Líbilo se mi, že to mělo pohyb.

Co bys vytkla představení?

Nelíbily se mi ty žlutý punčocháče.

Máme takovou anketu - kde bys hrála radši, v divadle, nebo ve filmu?

To je do zítřejšího zpravodaje? Určitě v divadle, protože mám celkově radši divadlo a přijde mi to takový kulturnější.

Myslíš, že mají herci nějaký divný zvyk?

Tak určitě má každý nějaký rituál, amulety a tak podobně. Zacvičí si, řeknou si modlitbu, aby se představení povedlo.

Vladimír Fekar/David Hás/Hana Hášová/Petra Kohutová/Klára Krčmařová/
Lukáš Lejnar/Tereza Panáková/Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2016, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehlička.php

www.facebook.com/MěKS_Kojetín

www.facebook.com/Divadelní_Koječák